

ber, kalapját mélyen levéve, hangos alázatos szolgájával üdvözölt, valahányszor meglátott. Én mindig szépen visszaköszöntem. Köszönése napról-napra barátságosabbá, meghittebbé, bizalmasabbá vált. Aki látott bennünket, amint üdvözöltük egymást, azt hihette, hogy földiek vagyunk, rokonok, vagy esztendőik óta a legmeghittebb barátságot tartjuk egymással. Valahányszor megpillantott, arca széles mosolyra húzódott. Négyyszer köszönt napjában, s én négyszer viszonztam. Néha ötször is köszönt. Nem bírtam. Mostanában legalább háromszor elkerülöm azt a sarkot, s vargabetűvel teszem meg az utamat. De a cipőmet mindig gondosan kitisztítatom, mielőtt az utcára lépnék ...

1932. március 8., kedd, 6. old.

Pesti utca

Nehezen akar kitavaszkodni az idén. Már a törvényes negyven nap is elmúlt azóta, amióta a medve visszabújt barlangjába, Sándor, József és Benedek zsákjából is csak nyirkos hideg árad. De ha délben egy-egy órára fölmelegszik az idő, fehér, mackóforma bundácskáikban kibújnak a kisgyerekek, akár a hegyi manócskák. Mindegyikük szorongat kezében valamit. Kedvenc játékszerét: bálványkáját. Lélekben még nem bírnak elszakadni a gyermekszobától, a téli játékoktól. Egyik fehér bársonynyuszit visz hóna alatt, másik lencsi-babáját ültette karjára, harmadik egy csaknem akkora medvével botladozik, mint ő maga. Van olyan is, aki összerakós játékait hozta ki dobozostul, s minden pillanatban félnie kell, hogy az egész kiborul a gyalogjárón és szertegurul. A kisgyermek hűek. Ragaszkodnak téli barátjaikhoz. Majd csak lassan válnak meg tőlük, lassan mondanak le róluk, s addig nem adják ki kezükből, míg cserébe labdát, karikát, kavicsot, puha homokot nem kapnak, vagy legalábbis aranyosan cikázó napsugár-játékot.

•

A forgalmas körút sarkáról kis mellékutcába térünk. Ódon ház kapujára nagybetűkkel van kiírva: „Itt frissen fejt tej kapható.”

Vajon hogy érzik magukat ezek a budapesti tehenek itt, a világvárosi forgalom töszomszédságában?

Meglátogatjuk őket.

Villannyal gyéren világított istállóban nyolc ösztövértarka tehen álldogál a jászolnál, s majszolja a száraz szecskát. Éppen itt az esti fejés ideje. Két asszony falusi álltözetben, rokolyában, piros pipiskendővel fején, alumínium-sajtárba feji a habzó tejet. A frissen fejt tej itt is éppoly illatos, meleg, akár a tanyán. A gazda itt is csupa panasz.

– Nem érdemes tehenet tartani, ráfizet az ember, többet megeszik, mint amennyit jövedelmez, nagy az adó, a tehenek itt csak leromlanak. Nyáron se lehet kihajtani őket. Olyanok, mint a rabok.

Szegény rab pesti tehenek. Ők még a tanyáról valók, de az egyik nemso-kára borjat vár, s az már pesti születésű kisborjú lesz. Nem ugrándo-zhat a fűvön. Szegény ki spesti boci. Előre is övé a részvétünk.

•

Az utcán öregúr pórázon vezeti kutyáját. Azaz, jobban mondva, kutyája vezeti őt. Elnézzük, hogy húzza-ráncigálja ide-oda, át a másik oldalra és vissza, a fal mellé s a kocsútra. Az öregúr úgy követi fiatal virgonc kutyáját – ahogy mondani szokás – mint a kutya a gazdáját.

•

A villamoson két fiatal nő ül. Egyik gyászruhában van.

Budapest néma város. Itt hangtalanul ülnek vagy bandukolnak egymás mellett az emberek. A két hölgy szokatlanul hangosan beszél. Az egész kocs-i rájuk figyel.

– Éppen bálba készültünk – mondja a gyászruhás nő –, föl voltam már öltözve, benyitok a hálószobába, hát ott fekszik az ágyon. Már nem élt. Morfint vett be.

– Furcsa – mondja a másik –, miért tette? Hiszen mindig olyan jókedvű volt.

– Nem tudom. Mindig olyan jópofa volt – felel a kérdezzett.

Az egész villamos elkomorul. Valamikor csak ötfelvonásos drámákban hal-lott az ember annyi hátborzongató eseményt, mint amennyit ma lépten-nyo-mon, itt és ott, a villamoson és utcán. Drámák pár szóban, dióhéjban ...

1932. március 23., szerda, 4. old.